

FILARMONICA OLTEȚIA
CRAIOVA

Robert BAȘCOVEANU

9 LUNI
MARTIE
ora 19:00

Recital de pian

JOHANN SEBASTIAN BACH: Preludiu și Fugă în fa minor, BWV 857,
din Clavecinul bine temperat, Caieful I
JOSEPH HAYDN: Sonata în Mi bemol major pentru pian, Hob. XVI:49
FRÉDÉRIC CHOPIN: Scherzo nr. 3 în Do diez minor, op. 39
FRANZ LISZT: Studiu transcendențial nr. 4 „Mazeppa”, S.139
JOHANNES BRAHMS: Intermezzo în Si bemol minor, op. 117, nr. 2
Intermezzo în La major, op. 118, nr. 2
ALEKSANDR Scriabin: Sonata nr. 2 pentru pian „Sonata-Fantezie” în Sol diez minor, op. 19

SCAN ME

Filarmonica "Oltēia" Craiova

2026

Calea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel: 0251 414.698
secretariat@filarmonica-oltēia.ro

Filarmonica "Oltēia"
este o instituție publică de concertă subordonată de Primăria Craiova și Consiliul Local Municipal

Prețuri bilete: 40 lei;
15 lei (elevi, studenți, pensionari)
Bilete se găsesc la agenția Filarmonicii Oltēia și pe internet.ro
Relații la telefon: 0251.414.698

Parteneri media

Eveniment & libertate

GAZETA DE NEAȘ

otēia.ro

TOP SECRET

EDITIE SPECIALA

EXFLOR

REDUCE.RO

www.filarmonicaoltēia.ro

@filarmonicaoltēiacraiova1947

filarmonicaoltēiacraiova

otēiaiphilharmonic

GRAFICĂ: DANIEL ENÉ

9 LUNI
MARTIE
ora 19:00 2026

Robert BAȘCOVEANU

Recital de pian

Johann Sebastian Bach: Preludiu și Fugă în Fa minor, BWV 857,
din Clavecinul bine temperat, Caietul I (aprox. 7')

Joseph Haydn: Sonata în Mi bemol major pentru pian, Hob. XVI:49 (aprox. 20')
- *Allegro non troppo*
- *Adagio e cantabile*
- *Tempo di Menuet*

Frédéric Chopin: Scherzo nr. 3 în Do diez minor, op. 39 (aprox. 8')

Franz Liszt: Studiu transcendent nr. 4 „Mazeppa”, S.139 (aprox. 8')

Johannes Brahms: Intermezzo în Si bemol minor, op. 117, nr. 2 (aprox. 6')
Intermezzo în La major, op. 118, nr. 2 (aprox. 7')

Aleksandr Scriabin: Sonata nr. 2 pentru pian „Sonata-Fantezie”
în Sol diez minor, op. 19 (aprox. 12')
- *Adagio*
- *Presto*

ROBERT BAȘCOVEANU

Robert Bașcoveanu este elev în clasa a XII-a la Liceul de Arte „Marin Sorescu” din Craiova. Studiază pianul de la vârsta de 6 ani, la clasa reputatului profesor Liviu Pîrvu. Are în palmares o suită impresionantă de premii: Premiul I cu 100 de puncte la faza națională a Olimpiadei Naționale de Interpretare Instrumentală 2024, Marele Premiu al Concursului de Pian „Irina Șațchi”, Premiul I și „Premiul Special pentru cea mai bună interpretare a unui compozitor rus” la Concursul Internațional WPTA din Spania, Premiul I la France International Music Competition, Marele Premiu și Premiul I de Excelență la Concursul Internațional „SCHERZO”, Premiul I de Excelență și Premiul Special „Georgeta Sandu” – oferit de pianistul prof. univ. dr. Constantin Sandu de la Conservatorul din Porto – la Concursul Internațional de Interpretare Pianistică „PRO PIANO ROMÂNIA” București, Premiul I la Constanța International Competition – Festival for Young Pianists și Premiile Speciale „concert cu orchestra Filarmonicii din Râmnicu Vâlcea” și „masterclass la Royal Academy of Music din Londra” – oferit de pianistul Florian Mitrea. În finala Concursului Internațional de Pian „Carl Filtsch”, a interpretat Concertul nr. 1 de Ceikovski în compania orchestrei Filarmonicii din Sibiu, obținând Premiul II la o categorie de vârstă până la 31 de ani. Prof. univ. dr. Viniciu Moroianu i-a oferit Bursa

specială în cadrul Concursului Național UNIMIR ca recunoaștere a valorii sale artistice. La Concursul Internațional de Pian de la Târgu Mureș a câștigat Premiul „Franz Liszt”, la prima ediție a Concursului Internațional de Pian „Dinu Lipatti” Craiova a obținut Premiul „The best ranked romanian pianist” și lista continuă la concursuri peste graniță unde este laureat: „London Classical International Music Competition”, „Orbetello International Competition” (Italia), „International Music Competition Gdansk” (Polonia). Robert este îndrumat și ghidat în carieră și de doi măestri ai claviaturii: Mihai Ungureanu și Csíky Boldizsár. A concertat împreună cu orchestrele simfonice ale filarmonicilor din Craiova, Oradea, Râmnicu Vâlcea, Pitești, Sibiu, sub bagheta dirijorilor Gheorghe Costin, Daniel Manasi, Valentin Doni, Adrian Morar, Tiberiu Oprea și Radu Zaharia.

JOHANN SEBASTIAN BACH

[1685 - 1750]

Preludiul și fuga în Fa minor, BWV 857, din Clavecinul bine temperat, Caietul I (cca. 1722), este o lucrare profund melancolică. Preludiul prudent, arpeggiat, contrastează cu o fugă la patru voci extrem de complexă, adesea descrisă ca o „luptă epică”, cu un subiect cromatic și intens. Preludiul este caracterizat de un flux constant, aproape neîntrerupt, de șaisprezecimi, cu note de bas statice și triluri expresive, melancolice. Lucrare contrapunctică densă, la 4 voci, fuga este remarcabilă pentru lungimea și complexitatea sa intelectuală. Prezintă un subiect intens cromatic, descris ca fiind la granița cu „atonalul”, datorită sonorității ciudate și moderne, care însă este dezvoltat într-un cadru tonal strict.

JOSEPH HAYDN (1732 - 1809)

Sonata în Mi bemol major pentru pian, Hob. XVI:49 (cca. 1789–1790), cunoscută sub numele de „Sonata Genzinger”, este o lucrare de maturitate, în trei mișcări, scrisă pentru prietena sa apropiată, Maria Anna von Genzinger. Prezintă un Adagio expresiv în Si bemol minor, remarcabil pentru încrucișările provocatoare ale mâinilor și intimitatea tandră, alături de un Allegro strălucitor și un Final ușor, asemănător unui dans.

Prima parte se deschide cu o temă încrezătoare, în stil orchestral, cu pasaje rapide și inventive. Partea a doua este o mișcare profund emoționantă în Si bemol major și minor, cu o secțiune centrală dramatică și încrucișări semnificative ale mâinilor, lucru pe care Maria Anna l-a considerat inițial dificil. Finalul, un menuet grațios, în formă de rondo, oferă o concluzie ușoară și fermecătoare.

FRÉDÉRIC CHOPIN (1810 - 1849)

Născut la Żelazowa-Wola în Polonia și provenind dintr-o familie cu origini modeste (tatăl francez și mama poloneză), Chopin a devenit faimos încă de foarte tânăr, ca pianist strălucit ce a reușit să transgreseze limitele restrânse ale țării sale natale. Părăsind Polonia spre finalul anului 1830, pe vremea dureroasei înfrângerii a revoltei naționale împotriva dominației ruse, Chopin s-a stabilit la Paris unde imediat s-a bucurat de reputația de „cel mai sensibil geniu în viață”. Pentru o perioadă de 10 ani, compozitorul a trăit și a creat în compania celebrei scriitoare George Sand (numele real fiind Amandine Aurore Lucie Dupin, baronne Dudevant), spre finalul anului 1847 îmbolnăvindu-se grav de tuberculoză.

Compozițiile sale axate aproape exclusiv pe exploatarea disponibilităților tehnice ale pianului au valorizat ultimele achiziții tehnologice vizând principiile de dezvoltare și evoluție a instrumentului preferat de majoritatea artiștilor influențați de estetica romantismului muzical. Din creația pentru pian chopiniană se disting cele două Concerte, Trei piese pe teme poloneze, “Fantasia”, “Krakowiak” și “Marea poloneză”, de o importanță majoră fiind și ciclul de Variațiuni pe o temă de Mozart”. De asemenea, compozitorul a scris Introducere și Poloneză pentru violoncel și pian, spre sfârșitul vieții definitivând și Sonata pentru violoncel.

Scherzo-ul nr. 3, op. 39, în Do diez minor, a fost început în 1838 în mănăstirea abandonată Valldemossa de pe insula Baleară Mallorca, Spania, și finalizat apoi în Franța, până la sfârșitul anului 1839. Acesta este cel mai concis, ironic și cu o solidă arhitectură dintre cele patru scherzi, cu o grandoare aproape beethoveniană. Frédéric Chopin a dedicat această compoziție unuia dintre cei mai apropiați elevi ai săi, Adolphe Gutmann.

FRANZ LISZT (1811 - 1886)

Liszt, poetul pianului dotat cu o conformație ideală a mâinilor, dar și cu o putere de muncă uluitoare, interpretul care electriza publicul prin varietatea și strălucirea artei sale interpretative, începe să dorească a cuceri o tehnică nouă, prin ale

cărei mijloace să poată ajunge la efecte orchestrale asemănătoare cu cele redată de muzica lui H. Berlioz. În acest sens, mărturia obsesivei sale preocupări de a atinge perfecțiunea în exprimarea artistică o reprezintă Studiile anului 1826 (Études pour

le pianoforte en 48 exercices), părăsite, reluate mai târziu în repetate rânduri, așa cum se va întâmpla de altfel și cu alte studii ale sale. Important este de subliniat faptul că, asemenea contemporanilor săi (R. Schumann și Fr. Chopin), Liszt a subordonat interesul tehnic celui expresiv, estetică ce l-a condus la abandonarea acelor studii “reci”, ce nu izbuteau să nutrească elanurile sale interpretative, reluându-le doar pe cele care reflectau o anumită trăire interioară.

Astfel de trăiri intense străbat muzica unora dintre cele 24 Grandes Études pour le piano și, cu deosebire, cele 12 Études d'exécution transcendente (compuse în anul 1838, apoi revizuite și publicate în 1858).

Din rândul acestora, majoritatea au titluri programatice, evocând fie descrieri inspirate din natură (Paysage, Harmonies du soir, Feux follets), fie caracterizează în tonuri vii, pregnante, personaje istorice (Mazeppa, erou reluat și într-un viitor poem simfonic), fie dezvăluie sentimente (Eroica) sau conturează alte subiecte romantice, toate anticipate de un clasic Preludio și finalizate cu un studiu programatic (Chaise-neige), vârtejul fulgilor din peisajul de iarnă părăd a reflecta o anumită stare sufletească prin care trecea tânărul compozitorul.

Studiul transcendental nr. 4 în Re minor, S. 139, „Mazeppa” constituie un exemplu elocvent de înaltă exigență interpretativă, paradigmatică pentru epoca romantică și, mai ales, pentru virtuozii artei pianistice. Filonul ideatic care l-a inspirat pe Liszt în compunerea acestui exercițiu suprem de agilitate tehnică îl reprezintă subiectul tenebrosului poem omonim al lui Victor Hugo. Din seria celor 12 Études d'exécution transcendente - atât din punct de vedere tehnic, cât și expresiv -, Studiul “Mazeppa” este considerat cel mai dificil de abordat, necesitând o agilitate aproape incredibilă, precum și forța de a “îndura” pretențioasa partitură și rezistență din partea pianistului care intenționează să-l cânte (pe

parcursul lucrării, interpretul se confruntă adesea cu secvențe în care trebuie să cuprindă cu degetele pe tastatura instrumentului intervale ce depășesc în extensie o octavă).

JOHANNES BRAHMS

(1833 - 1897)

Intermezzo op. 117, nr. 2, în Si bemol minor, este o formă de sonată miniaturală caracterizată printr-un motiv arpeggiat, tânguitor, descendent în secțiunea A, curgătoare, și o a doua temă, mai lirică și expansivă, în Re bemol major. Piesa se mișcă prin diverse tonalități, creând o stare de melancolie gânditoare sau introspecție „de vreme ploioasă”, așa cum este descrisă de Charles Burr. Muzica culminează cu o revenire profund personală și intim reamintită la tema de deschidere, estompându-se într-o concluzie emoționantă și rezonantă.

Intermezzo op. 118, nr. 2 de Brahms este o piesă pentru pian scrisă în 1893, caracterizată prin starea sa pasională, tandră și nostalgică, adesea asociată cu sfârșitul vieții lui Brahms și cu relația sa cu Clara Schumann. Lucrarea, în La major, prezintă măiestria lui Brahms în ceea ce privește polifonia și contrapunctul, cu optimi fluide în

acompaniament, care nu copleșesc însă melodia lirică. Natura sa intimă și introspectivă, în ciuda titlului de Intermezzo, transmite o emoție profundă, făcând-o o lucrare profund personală, care încurajează reflecția asupra experienței umane a bucuriei, tristeții și acceptării.

ALEXANDER NIKOLAEVICI SCRIABIN (1872 - 1915)

Pianist virtuoz și compozitor vizionar, cu evidente tendințe mistice, Scriabin și-a dedicat întreaga viață muncii de creație, crezând cu înfrigurare în posibilitatea de a influența, prin mesajul său, destinul spiritual al omenirii. Începând din 1884, a primit lecții de muzică de la Nikolai Zverov, iar în perioada 1888-1892 a parcurs cursurile Conservatorului din Moscova, printre profesorii săi regăsindu-se celebrii muzicieni Arensky, Taneev și Safonov. Deși reușea cu dificultate să cuprindă intervale de octave pe claviatura pianului, datorită unei voințe de fier s-a impus printre cei mai prodigioși pianiști ai vremii, din 1894 perseverând în realizarea unei cariere

artistice de invidiat la nivel internațional. Primele sale compoziții rezidă din anii studenției (nocturne, studii, preludii, mazurci) și în mare parte sunt influențate de Fr. Chopin. Exemple tipice pentru stilul romantic, aceste lucrări relevă, fără îndoială, certe trăsături de individualizare stilistică a viziunii sale componistice, către finalul secolului al XIX-lea Scriabin abordând și domeniul creației pentru orchestră.

Cele 10 sonate pentru pian au atras atenția criticilor de specialitate prin apropierea lor stranie de particularitățile atonalismului, depășirea convențiilor componistice clasicizante fiind resimțită mai ales în ultimele cinci lucrări, compuse în perioada 1912-1913, fără precizarea tonalității.

Sonata nr. 2 în Sol diez minor pentru pian (op. 19, intitulată și Sonata-Fantezie) a fost compusă în aproximativ cinci ani și a fost publicată în cele din urmă în 1898, la îndemnul editorului său. Lucrarea are două părți, într-un stil care combină romantismul de tip chopinian cu o notă impresionistă. Piesa este apreciată pe scară largă și este una dintre cele mai populare piese ale lui Scriabin.

Prima mișcare, Andante, în formă de sonată, începe cu efecte de ecou, urmată de două secțiuni cu tematică lirică. Prima temă este în Sol diez minor, dar următoarele două sunt în Si major (relativa majoră). După un scurt punct culminant în dezvoltare, piesa modulează în Mi major (și Do diez minor) pentru recapitulare, iar secțiunile lirice sunt reluate cu un acompaniament puțin mai complicat. A doua mișcare, Presto, în contrast puternic cu prima mișcare, este foarte rapidă și intensă. Alternarea crescendo-urilor și decrescendo-urilor poate da ascultătorului impresia unor valuri.

Precedentul Sonatei Lunii de Beethoven i-a permis lui Scriabin luxul unei mișcări lente de deschidere a Sonatei a doua, al cărei program sună astfel: „Prima secțiune reprezintă liniștea unei nopți sudice pe

țărnuțul mării; dezvoltarea este agitația întunecată a mării adânci. Secțiunea centrală în Mi major prezintă lumina mângâietoare a lunii care se ridică după prima întunecare a nopții. A doua mișcare reprezintă vasta întindere a oceanului într-o agitație furtunoasă.”

SPONSORI

PARTENERI MEDIA

Caiet-program realizat de Radu Jianu

GRAFICĂ: DANIEL ENE